

SOBOTA. DOŚWIADCZENIE CHARAKTERU BOGA I ŻYCIE ZGODNIE Z NIM

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 12 grudnia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Rdz 1,1-2,25; Wj 16,14-29; Iz 58,1-14; Mt 12,1-13; Łk 13,10-17.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Ponadto rzekł im: **Sabat jest ustanowiony dla człowieka, a nie człowiek dla sabatu. Tak więc Syn Człowieczy jest Panem również i sabatu**” (Mk 2,27-28).

Judyta była jedyną adwentystką dnia siódmego w swojej grupie na uczelni, a jej decyzja, by nie uczestniczyć w niektórych wydarzeniach społecznych w sobotę, sprawiła, że jej przekonania religijne zwracały na siebie uwagę.

Pewnego dnia zatelefonowała do niej jedna z koleżanek, Abigaila. Jej mąż zamierzał właśnie wyjechać z domu na sześć tygodni, więc Abigaila zapytała Judyty, czy zechciałaby z nią spędzić sześć kolejnych piątkowych wieczorów, skoro i tak nic nie robi.

Przez kolejne cztery piątkowe wieczory jadły razem, słuchały muzyki, opowiadały o swoich chrześcijańskich doświadczeniach i cieszyły się swoim towarzystwem. W piąty piątkowy wieczór Abigaila powiedziała Judycie, że po południu tego dnia wybrała się na zakupy i, gdy w pewnym momencie spojrzała na zegarek, uświadomiła sobie, że zbliża się sobota. Wtedy też zdała sobie sprawę z tego, jak wiele nowych rzeczy doświadczyła w minione piątki, jak uczyła się więcej o Bogu, rozwijała się i pogłębiała swoją wiarę. Czas święta sobotniego był dla niej okazją do edukacji i osobistego rozwoju.

To ciekawa historia o tym, jak możemy myśleć o sobocie nie tylko jako dniu odpoczynku, ale także narzędziu edukacyjnym.

Czy zastanawiałeś się kiedyś, dlaczego Bóg postanowił przekazać nam w dwóch pierwszych rozdziałach *Księgi Rodzaju* dwa współgrające ze sobą opisy stworzenia? 1. rozdział *Księgi Rodzaju* opisuje tydzień stwarzania i narastające zdumienie nad ziemią uzyskującą swoją ostateczną formę i napelniającą się życiem, czego ukoronowaniem szóstego dnia było stworzenie mężczyzny i kobiety. 2. rozdział *Księgi Rodzaju* to spojrzenie na te same wydarzenia z innego punktu widzenia i ze szczególnym uwzględnieniem szóstego dnia. Adam jest teraz w centrum opisu, a wszystko inne — ogród, rzeki i zwierzęta — jest opisywane jako istniejące dla niego i kobiety.

Stworzenie było aktem zbyt głębokim, by ująć je w jednym opisie. W pierwszym opisie uczymy się więc o potężnym Stwórcy, który jak artysta tworzy doskonale piękno. Następnie spotykamy się z Bogiem więzi, który pragnie, by ludzie miłowali się wzajemnie oraz troszczyli się o siebie i o całe stworzenie.

Przeczytaj 1. i 2. rozdział *Księgi Rodzaju*. Zastanów się, jak pierwsza sobota (zob. Rdz 2,1-3) łączy się z pierwszym opisem stworzenia, a jednocześnie i z drugim opisem stworzenia. Jak twoje wnioski pomagają ci zrozumieć, co może oznaczać Boże błogosławieństwo szabat i uczynienie tego dnia świętym?

Wyobraź sobie, że jesteś Adamem albo Ewą w pierwszy szabat. To pierwszy pełny dzień twojego życia — pierwszy dzień spędzony ze współmałżonkiem i z Bogiem. Co za niezwykły dzień edukacji! Zaczynasz się uczyć o Bogu, który stworzył takie piękno. Dziwisz się, widząc w jednej chwili niesamowite słonie i zielone żabki. Uśmiechasz się, widząc szyję żyrafy czy rogi bawołu. Patrzysz ze zdumieniem na niezliczone kolory i kształty, a to wszystko przy akompaniamencie symfonii dźwięków. Z rozkoszą wchłaniasz w nozdrza powietrze niosące mnóstwo cudownych zapachów. Próbujesz wspaniałych owoców, delektując się ich smakami i konsystencją. Przede wszystkim jednak zaczynasz się uczyć o więziach — odpowiedzialności, przyjaźni i miłości. Doświadczasz więzi ze Stwórcą i zaczynasz praktykować ją wraz z całym stworzeniem.

Pierwsza sobota nie mogła być biernym doświadczeniem dla Adama i Ewy. Była ona stworzoną przez Boga okazją do skupienia uwagi na Stwórcy i stworzeniu. Był to dla nich prawdziwie zdumiewający czas.

Wymień poszczególne okazje edukacyjne dla Adama i Ewy podczas pierwszego dnia sobotniego w ich życiu i w dziejach świata. Które z tych okazji są nadal dostępne obecnie, choć w zmienionej formie? Jak mogą ubogacać twoje soboty?

Gdy Mojżesz został poproszony, by poprowadził Izraelitów z Egiptu do Ziemi Obiecanej, było jasne, że Izraelici i ci, którzy się do nich przyłączyli, utracili świadomość tego, że są dziećmi Bożymi. Musieli odkryć na nowo, kim jest Bóg, który zaprasza ich do oddawania Mu czci i daje im tak liczne obietnice wspaniałej przyszłości. Sobota była kluczowym doświadczeniem uczenia się w ich podróży do ponownego odkrycia zapomnianych prawd. Stała się także wyraźnym sygnałem dla innych narodów wskazującym na więź Boga z Jego ludem. Doświadczenie z manną było przejawem Bożego sposobu edukacji zastosowanego wobec Izraelitów.

Jakich lekcji mieli się nauczyć Izraelici w Wj 16,14-29?

Bóg dokonywał dla Izraelitów cudów z manną, dając im dość pokarmu na każdy dzień. Gdyby dał im więcej, niż potrzebowali, mogliby zapomnieć o tym, kto jest ich Dobroczyncą. Tak więc każdego dnia Bóg dokonywał dla nich cudu, a oni widzieli wyraźnie Jego troskę o nich. Jednak w sobotę sytuacja była inna, ponieważ dzień ten został wyróżniony spośród innych dni tygodnia. Właściwie w związku z sobotą miały miejsce dwa cuda: (1) w piątek pojawiała się podwójna porcja pokarmu i (2) połowa tej podwójnej porcji nie psuła się przez noc, ale zachowywała świeżość także w sobotę. Dzięki temu Izraelici mogli poświęcić sobotę całkowicie podziwianiu Boga, który był ich Wyzwolicielem, oraz odkrywaniu tego, co znaczy być ludem Bożym.

Izraelici mieli się odżywiać manną przez czterdzieści lat (zob. Wj 16,35). Bóg polecił Mojżeszowi, by zachował omer manny, aby przypominała Izraelitom o tym, jak Bóg karmił ich na pustyni (zob. Wj 16,32-33). Ta zachowana manna w dzbanie miała być także przypomnieniem szczególnego doświadczenia związanego z dniem sobotnim.

Były także inne okazje, gdy Bóg wyraźnie wskazywał Izraelitom, że sobota jest Jego szczególnym dniem.

Posługując się sobotą, Bóg pomagał Izraelitom ponownie odkryć ich tożsamość oraz poznać Jego samego. Zostali oni wezwani do posłuszeństwa oraz świętowania soboty, ale nastąpiło to w warunkach rozwijania głębszego zrozumienia charakteru ich Stwórcy i budowania trwałej więzi opartej na Jego obietnicy.

Wyobraź sobie, że rozmawiasz z nastolatkiem, który odbiera świętowanie soboty jako nudne. Udaje, że ją świętuje, a robi to tylko dlatego, że tak każe Biblia i oczekują od niego rodzice. Co zaproponowałbyś, by pomóc mu odkryć na nowo sobotę jako pozytywne doświadczenie uczenia się?

Wzloty i upadki w doświadczeniu Izraelitów z Bogiem były ściśle związane ze sposobem ich podchodzenia do soboty. Bóg widział ich niechęć do poszanowania soboty jako znaku Jego obecności w ich życiu (zob. Jr 17,19-27). Odnowienie zaangażowania w świętowaniu soboty było także częścią ich duchowego odrodzenia — oznaką przyznania najważniejszym rzeczom w życiu pierwszeństwa. 58. rozdział *Księgi Izajasza* przedstawia ciekawe porównanie.

Przeczytaj Iz 58,1-14. Co Bóg mówi w tych wersetach swojemu ludowi i jakie znaczenie mają te słowa dla nas obecnie?

Izraelici uważali się za wyznawców Boga, manifestując to poprzez swoje nabożeństwa i posty, ale ich sposób życia na co dzień — poza nabożeństwami i praktykami religijnymi — wskazywał na to, że wykonywali oni jedynie wyuczone obrzędy i silili się na poprawne zachowanie na pokaz. Nie było u nich szczerego i serdecznego zaangażowania w przestrzeganie prawa Bożego.

W 58. rozdziale *Księgi Izajasza* prorok wskazuje, czego Bóg oczekiwał od swojego ludu.

To jeszcze nie wszystko. Przeczytaj Iz 58,13-14. Dlaczego pod koniec tego rozdziału Bóg zwraca uwagę na sobotę? Prorok używa tu wyrażeń podobnych do tych, jakie występują w całym tym rozdziale. Radzi:

— Powstrzymaj się od *załatwiania swoich spraw*, od *odbywania podróży* i od *prowadzenia pustej rozmowy*.

Mówiąc innymi słowy, sobota nie jest czasem zwykłego codziennego nabożeństwa, podczas którego myśli się i rozmawia o czymkolwiek, co przyjdzie do głowy i co nie jest związane z nim. Sobota ma być *rozkoszą* i dniem *godnym czci*. Sobota jest przeznaczona na rozkoszowanie się wynikające z poznawania charakteru i zamierzeń Boga, na życie w harmonii z Jego charakterem i Jego zamierzeniami oraz na łączność z bliźnimi. Sama wiedza o zewnętrznej formie przeżywania soboty i odprawiania nabożeństwa sobotniego jest daleko niewystarczająca. Sobotnie nauczanie musi oddziaływać na nasze życie. Sobota jest czasem uczenia się i poświęcania czasu na rzeczy w życiu najważniejsze.

Czy sobota jest dla Ciebie rozkoszą? Jeśli nie, co możesz zrobić, by to zmienić? Czy nauczyłeś się traktować sobotę jako *godną czci*? Omów te kwestie z innymi uczestnikami pierwszej części nabożeństwa sobotniego. Postarajcie się o to, by utrzymać tę dyskusję na praktycznym poziomie.

Jezus szanował prawo Boże i stał na jego straży (zob. Mt 5,17-18). Jednocześnie jednak rzucił wyzwanie przywódcom religijnym w kwestii interpretacji prawa. Żadne z tych działań nie zagrażało ich pozycji bardziej niż Jego decyzje związane ze świętowaniem soboty. W synagogach wykorzystywano sobotę jako okazję do nauczania — czytano *Torę* i komentowano ją dogłębnie. Uczni w *Piśmie* i faryzeusze znali literę prawa. Jednak Jezus podczas sobotniego nauczania swoich wyznawców szedł znacznie dalej.

Przeczytaj Mt 12,1-13 oraz Łk 13,10-17. Czego Jezus pragnął nauczyć przez te zdarzenia zarówno swoich wyznawców w tamtym czasie, jak i nas obecnie?

Spory pojawiające się w wyniku uzdrowień dokonywanych przez Jezusa w sobotę prowadziły do ważnych duchowych dyskusji dotyczących natury grzechu, powodu świętowania soboty, związku Jezusa z Ojcem oraz źródła mocy Jezusa.

Postawa Jezusa wobec soboty została dobrze podsumowana w tekście pamięciowym lekcji tego tygodnia: „Ponadto rzekł im:

— Sabat jest ustanowiony dla człowieka, a nie człowiek dla sabatu. Tak więc Syn Człowieczy jest Panem również i sabatu” (Mk 2,27-28).

Jezus pragnął podkreślić, że sobota nie powinna być ciężarem. Została ona ustanowiona (stworzona) jako szczególna okazja dla ludzi, by mogli poznać charakter Boga, który ustanowił sobotę, i to poznawać dzięki osobistemu doświadczeniu przez dostrzeżenie wartości Jego stworzenia.

Przez swoje czyny Jezus zmuszał swoich uczniów, żydowskich przywódców i tłumy podążające za Nim do zadawania pytań i głębszego przemyślenia *Pisma Świętego* oraz tego, co znaczy dla nich ich wiara i kim jest dla nich ich Bóg. Każdy z nas z łatwością może się tak usilnie skupić na regułach i przepisach (które są dobre same w sobie), iż staną się one dla nas celem, zamiast być tym, czym w rzeczywistości są — środkiem do celu. A co jest tym celem? Otóż jest nim poznanie charakteru Boga, któremu służymy. Dopiero poznanie Jego charakteru ma nas prowadzić do wiernego posłuszeństwa wobec Niego — posłuszeństwa opartego na naszej wierze w moc Chrystusowej sprawiedliwości, która została nam dana.

Jak świętujesz sobotę? Czy zmieniłeś ją w dzień przestrzegania nakazów i zakazów, zamiast pojmować ją i praktykować jako czas prawdziwego odpoczynku w Panu i lepszego poznawania Go? Jak możesz zmienić swoją postawę, aby korzystać z soboty zgodnie z Bożym zamiarem?

Jezus dał swoim uczniom przykład praktyki cotygodniowego uczęszczania w sobotę do synagogi. Po Jego zmartwychwstaniu uczniowie postępowali zgodnie z tym wzorcem, podobnie jak i inni wyznawcy Jezusa. Synagoga była dla apostołów jednym z głównych miejsc głoszenia zmartwychwstania Chrystusa, a sobota była najlepszą okazją do wspólnoty i uczenia się. W końcu przecież Jezus był hebrajskim Mesjaszem zapowiedzianym w *Starym Testamencie*, który czytano w synagogach każdej soboty. Jakże lepsze miejsce mieli wierzący na opowiadanie o Jezusie niż synagogę, zwłaszcza gdy świadczyli wobec Żydów i tych, którzy bali się Boga (zob. Dz 13,16.26)?

Przeczytaj Dz 13,14-45; 16,13-14; 17,1-5; 18,4. Co te fragmenty *Dziejów Apostolskich* mówią nam o tym, jak chrześcijanie składali publicznie świadectwo o Chrystusie? Czytając te fragmenty księgi, zastanów się nad tym, gdzie przemawiali, do kogo się zwracali, co mówili i jakie były tego skutki.

Świadectwo apostoła miało charakter zarówno osobisty, jak i biblijny. Paweł nawiązywał zwykle do historii Izraela, począwszy od „naszych ojców” (Dz 13,17) w Egipcie przez osiedlenie w Ziemi Obiecanej oraz okres sędziów i królów, w tym króla Dawida, od którego przechodził płynnie do Jezusa.

Paweł i inni wykazywali, jak ich osobiste doświadczenie religijne i zrozumienie spraw chrześcijańskich nabierało sensu w kontekście *Pisma Świętego*. Przedstawiali różne biblijne informacje i dyskutowali. Połączenie osobistego świadectwa i przesłania *Pisma Świętego*, co wyrażało się poprzez kazania, nauczanie i dyskusje, silnie oddziaływało na otoczenie. Jak wskazują przytoczone fragmenty *Dziejów Apostolskich*, niektórzy przywódcy religijni byli zawistni o autorytet apostołów i wpływ, jaki wywierali na ludzi, zarówno Żydów, jak i pogan.

Kościół Adwentystów Dnia Siódmego także ma długą i żywą historię korzystania ze świadectwa i wykładu biblijnego zarówno podczas kazań, nauczania, jak i prostego dzielenia się swoją wiarą. Połączenie szkoły sobotniej z kazaniem i innymi sobotnimi spotkaniami (na przykład młodzieżowymi) stanowi silną formalną bazę edukacyjną adwentystycznego nabożeństwa. Choć wymaga ono uzupełnienia przez inne formy uczenia się, jest bardzo istotne dla pouczającego przeżycia soboty.

DO DALSZEGO STUDIUM

„Żadna inna ustanowiona dla Żydów instytucja nie podkreślała w tak wyraźny sposób ich odrębności od otaczających narodów. Bóg pragnął, aby przestrzeganie soboty wyróżniało ich jako Jego wyznawców. Miała być znakiem oddzielenia się od bałwochwalstwa i symbolem związku z prawdziwym Bogiem. Lecz aby przestrzegać świętości soboty, ludzie sami muszą stać się święci. Przez wiarę powinni stać się uczestnikami sprawiedliwości Chrystusa. Gdy Izraelowi dane zostało przykazanie: »Pamiętaj, abyś dzień sobotni święcił« (Wj 20,8 UBJW), Pan rzekł im również: »Będziecie ludźmi mnie poświęconymi« (Wj 22,31). Tylko w ten sposób sobota mogła wyróżnić Izraelitów jako czcicieli Boga.

(...). Tak więc sobota jest znakiem mocy Chrystusa dokonującej naszego uświęcenia. (...) Jako znak uświęcającej siły sobota dana jest wszystkim, którzy przez Chrystusa stają się częścią Bożego Izraela”⁶².

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Adwentyści dnia siódmego często zastanawiają się, czego nie powinno się robić w sobotę. Opracuj zestaw pytań, które pomogą osobom świętującym sobotę skupić się na ideałach omówionych w tej lekcji, a podkreślających edukacyjne doświadczenie soboty. Na przykład:

— Jakie rzeczy robione w sobotę, pozwalają mi lepiej poznać charakter Boga?

2. Rozważ powyższe wypowiedzi Ellen G. White. Wskazują one, że osoby świętujące sobotę wyróżniają się w społeczeństwie nie tylko zewnętrznym świętowaniem tego dnia. Jakimi są ludzie, którzy stali się *uczestnikami sprawiedliwości Chrystusa* i są *poświęceni* Bogu? Jak wiąże się to z sobotą?

3. W jaki sposób możesz wzbogacić swoje przeżywanie soboty? Określ trzy cele dotyczące tego, czego chciałbyś się nauczyć przez świętowanie soboty w ciągu dwunastu kolejnych miesięcy.

⁶² Ellen G. White, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. 16, s. 207.211. Przeczytaj także rozdział *Sobota*, w: tamże, s. 205-211.